

Fausmy egzotika

2007
Išpa
nųjūns

HELEN BIANCHIN

MILIJONIERIAUS
UŽGAIDA

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Helen Bianchin
MILIJONIERIAUS UŽGAIDA
Romanas

Versta iš Helen Bianchin, Purchased by Billionaire, 2006

© Helen Bianchin, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Loberg, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Frenk ir Danielle Kaufman, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

- Ką? Ką tu padarei?!

Keila išbalo - buvo priblokšta žinios, jautė, kaip baimė perauga į siaubą.

- Nejau manai, kad man buvo lengva nueiti pas Duardą Alvarezą ir maldauti pagalbos?! - Džeikobas gynėsi, neslėpdamas savo pykčio, o gal ir įniršio.

Jo žodžiai gniuždė ir akimirką ji tarsi pakibo tarp keršto ir beviltiškumo.

Duardas Alvarezas.

Vien išgirdus jo vardą Keilos kūnas pašiorpo.

Blogas berniukas tapo geru. Dabar jis jau milijardierius, verslininkas, turintis namus didžiausiuose pasaulio miestuose. Jos buvęs vyras. Ne, tas žmogus tikrai neskubės ištiesti pagalbos rankos nei jai, nei jos broliui.

- Po velnių, kodėl taip pasielgei?

- Neturėjau kito pasirinkimo!

O, Dieve! Kančia Džeikobo veide suspaudė jai

širdį.

Paskutinį kartą Keila matė buvusį vyrą per savo tėvo laidotuves. Išties liūdna proga. Keletas nuoširdžių apraudotojų, tiek pat smalsuolių ir ji pati, sielvarto priblokšta. Daugiau ji Duardo nesutiko. O ir nenorėjo sutikti.

- Po galais, Džeikobai, kaip tu galėjai?

Jis nieko neatsakė. Ir nereikėjo.

Dabar jau nebuvo laiko aiškintis, kaltinti ar bausti. Keila turėjo skubėti - po devynių minučių išvyksta traukinys į miestą. Paskubomis čiupo švarkelį, persimetė per petį krepšį ir atsisuko į brolių.

- Mes dar apie tai pasikalbėsime, - tarė ji.

- Duardo telefono numeris. Paskambink jam iki pietų, - Džeikobas ištiesė popieriaus lapelį.

Greičiau jau pragaras užšals.

- Prašau, - žvelgė į ją tamsiomis liūdnomis akimis. Keila įsidėjo popierėlį į kišenę.

- Labai daug manęs prašai, - karčiai tarė ji. *Per-nelyg daug*, - pagalvojo ir netarusi daugiau nė žodžio užtrenkė savo skurdžių namų duris.

Keila ir Džeikobas buvo įsikūrę varganame didmiesčio kvartale, apsuptame senų apleistų namų su terasomis.

Liūdnas jos buvusio gyvenimo atspindys.

Prieš penkerius metus Inraitų-Smaitų šeima buvo laikoma viena turtingiausių bei žinomiausių Sidnėjuje. Tuomet, būdama vos dvidešimt dviejų, Keila jau buvo baigusi verslo vadybos studijas, turėjo nuostabų darbą bei solidų atlyginimą.

Jaunoji aukštuomenės dama buvo nuolatinė vakarėlių viešnia, leido kosmines sumas drabužiams, daug keliavo ir kiekvieną savaitę mėgavosi vis naujo vyriškio draugija.

Tol, kol sutiko Duardą Alvarezą.

Maždaug trisdešimt penkerių metų amžiaus rafinuotas ir stilingas Duardas Alvarezas sparčiai kilo karjeros laiptais finansinės bei komercinės veiklos sluoksniuose. Bet jo audringa jaunystė, praleista Niujorke, daugeliui kėlė įtarimą ir abejones.

Duardas Alvarezas buvo būtent toks, kokio Keilos tėvai visiškai netroško savo vienturtei.

Bet Keila tyčia susitikinėdavo su Duardu, tarsi bėgdama nuo ją slegiančio nuobodulio.

Jis ją jaudino. Kaip uždraustas vaisius. Užkariauti jį ir pavergti tapo savotišku iššūkiu, žaidimu. Ir jai pasisekė. Apimta beprotiškos aistros Keila sutiko skristi į Havajus ir ten už jo ištekėti.

Bet po septyniasdešimt dviejų valandų jų santuoka žlugo. Ją išardė Bendžamino Inrait-Smaito ultimatumas ir staigi motinos mirtis. Ištikta širdies priepuolio Blanša Inrait-Smait buvo skubiai paguldyta į intensyvios terapijos skyrių, ten ir mirė. Dėl žmonos netekties Bendžaminas kaltino savo dukrą, o jos santuoką su Duardu pagiežinčiai vadino *Keilos kvailyste*.

Tėvo pasmerkimas vėrė Keilai širdį. Dėl motinos mirties ji kaltino tik save. Blanša visada buvo patikima ir supratinga draugė. Ji buvo tarsi tiltas, jungiantis ir sutaikantis dvi stiprias asmenybes: arogantiškąjį Bendžaminą ir maištininkę Keilą. Motinai mirus Keila jautėsi reikalinga tėvui ir broliui ir tai savotiškai ramino ją, teikė stiprybės. Bet ji pati liūdėjo ir ilgėjosi vienintelio žmogaus - Duardo, jo paramos ir užuojautos.

Medicininės išvados parodė, kad Blanšos širdis jau seniai buvo silpna. Bet Bendžaminas negalėjo tuo patikėti, juk buvo lengviau suversti kaltę ant kito žmogaus pečių. Tai buvo išties sunkus metas. Tėvas jautėsi visai sužlugdytas, o ir Džeikobui kaip niekada reikėjo sesers palaikymo.

Ar tuomet ji turėjo teisę į savo asmeninį gyvenimą?

Ar galėjo žinoti, kiek laiko truks Duardo kantrybė? Tėvo nuosprendis - jei paliksi namus, daugiau negalėsi sugrįžti - draskė ją pusiau.

Šeima. Motina visuomet tikėjo jos šventumu.

Bet tėvas buvo apsėstas paranojos: mosavo dokumentais, neva įrodančiais Duardo kėslus užvaldyti Inraitų-Smaitų turtus. Keila buvo tik įkaltas šiame žaidime.

Tą dieną jos viduje kažkas nutrūko ir mirė.

Keila neatsakinėjo į Duardo skambučius, ji pakluso tėvo reikalavimui daugiau nesusitikinėti su savo vyru jų namuose.

Tada atėjo laikas ir Duardo ultimatumui.

Rinkis: arba aš, arba tavo šeima.

Bendžaminas pratrūko pykčiu, o ji negalėjo iš-tarti nė žodžio. Užuoť prieštaravusi nusimovė vestuvinį žiedą ir atidavė jį vyrui. Žiūrėjo, kaip jis apsisuko ir išėjo.

Netrukus Duardas Alvarezas išties įsigijo Inraitų-Smaitų verslo imperiją. Dabar ir Keila galėjo paliudyti Duardo grobikišką planą bei klastą.

Ji nebesilankė triukšminguose vakarėliuose. O ir draugai nustojo kvietę, nes Keila visada atsisakydavo. Lengvabūdiškas elgesys ir flirtas kėlė vien skausmą. Skausmą, kokio ji niekada daugiau nenorėjo patirti.

Ir tik tėvo prašoma ji dalyvaudavo tuose nuobodžiuose verslo susitikimuose bei pobūviuose, priverstinai stebėdavo šeimos verslo žlugimą.

Inraitų-Smaitų įmonė tais metais turėjo galybę neišpildytų kontraktų bei rimtų rūpesčių su profesinėmis sąjungomis. Visus reikalus turėjo perimti ne kas kitas - Duardas Alvarezas.

Negana to, visas jų turtas buvo išparduotas aukcione: namas, prabangus automobilis *Bentley*, motinos brangenybės, meno kūriniai.

Daug apie tai buvo rašoma spaudoje.

Galiausiai Bendžamino karjeros nuosmukis baigėsi visišku bankrotu, pastūmėjusiu jį savižudybėn. Sukrečianti tragedija pakeitė Keilos ir Džeikobo gyvenimus negrįžtamai.

Be nuolatinio darbo biure ji įsidarbino dar ir padavėja vietiniame restorane. Trejus metus dirbo iki vėlumos ir visus savaitgalius vien tam, kad galėtų sumokėti už stogą virš galvos ir nors kiek padengti milžiniškas skolas. Sulaukęs devyniolikos metų Džeikobas metė studijas ir liovėsi svaajojęs apie mediciną. Jis taip pat pasinėrė į darbus.

Bet to dar nebuvo gana. Atrodė, kad bėdos niekada nesibaigs. Pinigų skolintojai spaudė iš visų pusių ir brolis iš nevilties pradėjo lankytis kazino bei prasilošė.

Teko pamiršti bankus, jų paskolas. Keila neturėjo jokio turto. Visi vertingi daiktai jau buvo seniai išparduoti, o daugiau dirbti ji tiesiog nepajėgė.

Dabar ji buvo geležinkelio stotyje. Prieš akis šmėstelėjęs ir pradingęs traukinys tarsį įgavo fatališką reikšmę. Duslus juokas įstrigo jos gerklė-

je. Nejaugi gali būti dar blogiau?

Atrodo, su likimu neišmintinga juokauti. Dar kiek cinizmo ją būtų visiškai pribaięę. Keila prisiminė, kaip piktai ji derėjosi telefonu, kaip bandė taikiai išspręsti dviejų įsiutusių darbuotojų ginčą, kaip ramino grasinantį ir reikalaujantį klientą.

Paskubomis suvalgytas vaisius su jogurtu buvo visi jos priešpiečiai, nes popietė buvo užpildyta susirinkimais bei pasitarimais.

Tik gerokai po penktos valandos vakaro Keila su palengvėjimu išjungė savo nešiojamąjį kompiuterį. Darbas buvo baigtas. *Bet iki nakties dar toli*, - pagalvojo persimesdama per petį sunkų krepšį.

Per keturiasdešimt penkias minutes ji turėjo suspėti į kitą darbą itališko maisto restorane, tolimame miesto pakraštyje. Čia ji galėjo nemokamai pavalgyti, be to, restoranas buvo netoli jos namų.

Jau buvo beišeinanti, kai suskambėjo telefonas. Nors ir nenorėdama ji pakėlė ragelį.

- Ačiū Dievui, tu dar čia, - išgirdo pažįstamą vy-

rišką balsą.

- Džeikobai?!

Kažkas atsitiko. Ji beveik jautė tai.

- Manęs šiąnakt nelauk, - nedrąsiai pasakė jis. -

Aš ligoninėje. Sutraiškyta kelio girnelė.

- Kokioje ligoninėje? - sulaikiusi kvapą Keila paskubomis užsirašė adresą. - Tuo pat ten vykstu!

- Keila, paskambink Duardui.. Neaiškinsiu, kodėl.

Kraujas sustingo gyslose. Sutraiškyta kelio girnelė. Pespėjimas? Kas dar jų laukia? Sulaužyti šonkauliai, pažeisti inkstai, suardyta blužnis? Ką dar padarys tie galvažudžiai? Kada?

Jos finansinė situacija tebebuvo sunki, o dabar dar ir Džeikobo nelaimė. Kas žino, kiek laiko prireiks jam išgyti? Kaip reikės padengti ligoninės išlaidas? Viskas taip beviltiška.

Ji užsimerkė.....